

تپيزي

ستا له کوژدې نه چې خبر شوم!

Ketabton.com

۱۳۹۸/ ۲ /۲۳

لیکنه او ترتیب: جاوید ریحان

زه په ريښتيا دې ليونۍ کړم
کراني ښکلا دې ليوني کړم
د مخ خلا دې ليونۍ کړم
ناز او ادا دي ليونۍ کړم
دومره په ناز او ادا ماخه قدمونه

ختم به ستا د زړې زور شي
دا خپل پيغور به دي پيغور شي
بل به په تا د مينې اور شي
د کبر جام به دي نسکور شي
مخ به دي تور شي په ما مه کوه ظلمونه

ښايسته خندا دي گلورينه
په ټولو ښکلو کې حسينه
تا به ساتم د زړه په وينه
زه درسره کوومه مينه
له خندا شينه ليونۍ په ځان کړمه

ميني دې وچ لکه گنی کړم
په اور پي سوي سپيلنی کړم
بس ستا سوچونو پخوانی کړم
بنايست دي داسي لیونی کړم
سبق مه پرینبي دی ټپي ځان ته کوومه

د هغي دنګي جنی زارشم
لاچي لونګي جنی زار شم
په مینه رنګي جنی زار شم
د غنم رنګي جنی زارشم
زما پي خوښ په ناز خوري خبري دینه

دا اوږد صبر په ما مه کړه
بس دومره جبر په ما مه کړه
گوزار د تبر په ما مه کړه
خندا د کبر په ما مه کړه
په زړه غمجن یمه خيري درته کوومه

په ما به هم دغسي کيږي
ټول ارمانونه مې رږيري
غماز مې يو يو راډيريږي
او ستا به زما نه گيله کيږي
زه به د کور په خلکو څه وکړم مينه

زما د زړه زخم دوا که
نن راته ټينگه غيږه راکه
دغه يو حق مې را ادا که
کاکا دا مشره لور دې راکه
زه به دې زوم شم ستا به ډير قدر کوومه

چې په اسانه پوره نه شوه
گرانه وه گرانه پوره نه شوه
ښه شوه چې تا نه پوره نه شوه
بس کړه 'ريحانه' پوره نه شوه
دا اوسنی ياراني ټولي داسي دينه

د زړه دردونو لیونی کړم
د چا فکرونو لیونی کړم
بس ستا یادونو لیونی کړم
ډیرو غمونو لیونی کړم
د گیلو ډک زړگی به دي دنیا نه ځمه

نوري خیري به ورته وکړم
د ژوند ترخي به ورته وکړم
ډیري گیلې به ورته وکړم
اوبنکو جرگې به ورته وکړم
که خوب کې راغله په ژړا به ورته شمه

په کور او کلبې کې خوره شوه
پټه ترمنځ مو وه ښکاره شوه
د مینې جوړه مو کیسه شوه
هغه پري ښه ډیره غوسه شوه
کومي یوي ورته زما صفت کوونه

په تا به نه خفه کیدلی
له تا به لري اوسیدلی
بل ستا خیره مې هیریدلی
که زړه مې ستا نه صبریدلی
ولي به زه په زیارتونو گرځیدمه

په نیمه لار کې ودریدلی
په ناز خواړه چې دي کتلې
بښایسته نقاب کې ځلیدلی
په غټو سترگو دې کتلې
کافري زړه کې دي هیڅ رحم نه راتلنه

ارمان به درشي بیا به ژاړې
واپس راځې کله توکاړې
بیا به دغم وهي رмбаړې
ورځه رقیب سره خولاړې
خدای به دي مړه کړی زه خیري درته کوومه

ډیر تاوانونه دې راکړي
بلا دردونه دي راکړي
په زړه زخموڼه دي راکړي
سپک پیغورونه دي راکړي
که مې په یاد وي ستا به نه کړم تپوسونه

همدغه ژوند کې نارضا یو
مونږه اخته په څه سزا یو
لږ په خندا ډیر په ژړا یو
چې ما او تا سره جدا یو
پکښې د نوري دنیا څه پروا لرونه

په څه له ما نه پتیدله
له مانه لري تښتیدله
نوي جوړه کې شرمیدله
د کور په لور چې تیریدله
په شاه بې وکتل ذری وری یې کړمه

له مانه څومره چې نفرت کړي
هسي برباد به ښکلي وخت کړي
هسي به ځان هم په زحمت کړي
مغروره دومره بد عادت کړي
د لري راشم بي ديدنه درنه ځمه

ته څومره ظلم په ما خوار کړي
ولي په څه راته انکار کړي
اخر به ما گراني په دار کړي
ما يې د ورور له بنو زار کړي
دا غټ بانه يې خپلي خور ته شوي دینه

شپې دي اوږدې خوبونه نشته
زما په دې خوبونه نشته
تر نيمې شپې خوبونه نشته
بس تر هغې خوبونه نشته
چې مې گريوان په اوښکو لوند نشي مېپنه

ما سره مينه په ريښتيا كړې
منمه ما سره وفا كړې
په پستو شونډو چې خندا كړې
چې ماته مخ او مور ته شا كړي
ما وارخطا كړي زړه مې ووېهې توپونه

زما له حاله نه خبريږي
جانان مې بل ته روانيږي
په حال مې يوالله پوهيږي
زړه مې سلگۍ كوې خوږيږي
نه مې هيريږي ستا ژړا كې جوابونه

ای په والله ژوند مزه نه کا
نور په ريښتيا ژوند مزه نه کا
بغير له تا ژوند مزه نه کا
وگوره دا ژوند مزه نه کا
چې ته د بل شوي زه دي هير کړمه مېښه

د ځانه ورک دې په ريښتيا کړم
وروستي پيغور دې په ژړا کړم
کافره زه دې يک تنها کړم
خپلي ليلا نه دې جدا کړم
په ډک تيلر دې مولا ووهه ميبڼه

ای گرانه زيری مې درباندي
ارمانه زيری مې درباندي
قربانه زيری مې درباندي
”ريحانه” زيری مې درباندي
پلار مې په بل هلک کوژده کړمه ميبڼه

په ما د خپله ځانه گرانه
چې يو ذره نه شي پریشانه
ستا به گيله کيږي زما نه
زه به گيله وکړم له چا نه
تقدير مې خپل دي چې ټکري راکوينه

په غم لړلي زنده گي ده
دا چې ترمنځ مو جداي ده
خبره لږ څه خطري ده
زمونږه ډيره غريبې ده
پلار دې کنجوس دې راته نه دي راكوينه

زما خو مرگ ورته اسان دى
دا خپل جانان راته حيران دى
نيمگړى پاتې مې ارمان دى
دا چې شكيدلى مې گريوان دى
يار مې روان دي اوس دبل غيږي ته ځينه

د رقيبانو پاليسي ده
دا چې ترمنځ مو جداي ده
په غم لړلي زنده گي ده
دغه زموږ بدنصيبې ده
چې ته د بل شوي زه يوازي پاتي شومه

خپل زړه دي صبر نور له ما کړه
غم دي خو ځان پري ابتلا کړه
کوشش کوه رب دې باچا کړه
اخيري ټينگه غيره راکړه
په ما ميبڼ محصله نه مې درکوينه

په کې ليدلي مې حيا وه
ما خوبنه کړې په ريښتيا وه
مينه نو څه خو بس همدا وه
زه په هغي هغه په ما وه
د خداي رضا وه موږ يې بيل د يو بل کړونه

په پيغور ماته يې زما ملا کړه
دې ځينو نورو خو همدا کړه
دولت يې خوبښ ماته يې شا کړه
ستا زنده گي يې هم تباہ کړه
په ما يې هم بل کړه په دې دنيا اورونه

ازارول خو داسي نه وي
زړه درلودل خو داسي نه وي
لاس اچول خو داسي نه وي
دا هيروول خو داسي نه وي
څنگه چې تازه د خپل زړه نه هيره کړمه

رب دي ساته د بدنظره
لږ خو راگوره د زړه سره
ترمنځه مينه موبنکاره شوه
مونږ په قسم کړې وعده وه
قسم دې مات کړ هير دي کړل کړي لوظونه

په دروازه چې داخليري
شي پښه نيولي ودريري
د څه خبري نه ډاريري
د ماما ځويه ولي ډاريري
خلک خو خپلو کره هر وختي راځينه

په ژوند راضي يمه تر پايه
د ناستي ځای مې ورته بڼايه
د زرگې حال مې ورته وايه
زما د څه نصيب کړه خدايه
عالم خندا کړي زما اوښکي په مخ ځينه

په ما ميبڼ زيات قدردان دی
دلته راغلی ښکلی ځوان دی
ماته خو سم گل د ريحان دی
خومره ښايسته زما جانان دی
په ما ډير گران دی زه پي ډير قدر کوومه

پلار مې هميش غوسه په تا وې
په موږ خبره که دنيا وی
وروستی خبره به مې دا وې
که څوک خفه که څوک رضا وې
جانانه ستا په نوم به عمر تيرومه

عبث وختونه په ما تیر شو
زړه مې ستا مینه کې راگیر شو
بس ستا یادوونه خومره ډیر شو
ماته دې څه ویل ما نه هیر شو
ما ته هـغه خبره بیا وکـړه مینه

بنايسته بانه یې لکه غشي
اوږده بانه یې لکه غشي
کاره بانه یې لکه غشي
تیره بانه یې لکه غشي
په زړه مې ولږید غلبیل یې کړمه

په محصلې کې خفه نه شي
په جدایې کې خفه نه شي
مسافري کې خفه نه شي
په تنهایې کې خفه نه شي
زما یادونه خو جوړه درسره دینه

ډير بدنصيبه له پخوا يې
دا ته اخته په څه سزا يې
هميش له مخکښي وارخطا يې
”ريحانه” ولي په ژپا يې
څوک چې مالداره يار لرې داسي به وينه

چې کاپې کړي دې له چا دی
زما خوبښ شوې په ريښتيا دی
بس مناسب درته همدا دی
جانانه دويم نوم دې وفا دی
خو هيڅ د وفا درېکښي نشته عادتونه

زنده گې څه ده بې له تانه
نيمگړي پاتي شوي ارمانه
زه پوهيدم په تا جانانه
ته خو د بل وي له پخوا نه
زه ليوڼی درباندي هـسي نازيدمه

په خوشحالی دې راته راکړي
خیر په زاری دې راته راکړي
پاس په بلۍ دې راته راکړي
سپینه خولکۍ دې راته راکړي
نور کار به پرېدم غلامې به یې کوومه

په ما دې سرې لمبې کړې پورې
په مړو سترگو چې راگوري
پوهیږم کار به راله گوري
سترگي دي مه توروه نوري
د ترورۍ لورې د سیالۍ دې وویستمه

چې شونډي سري دې شي رایادې
سترگي ډیوي دې شي رایادې
خوري شیبې دې رایادې
چې خاطري دې شي رایادې
په زړه مه راشي بیا جوړه جوړه غمونه

ډير زيات خفه وژيدلو
زړه مې له غمه درديدلو
دا ټول اوجود مې رييدلو
بيگاه مې داسي خوب ليدلو
تا رانه سره ډولۍ کې بل کلي ته وړينه

په ما دې څه جادو دی کړي
ژوند دې زما په غم لړلي
بس تش شوگير دي رابخښلي
خوب دې زما د سترگو وړي
ټوله شپه ويښ یمه انځور دې ښکلوومه

ولي به زه نه خفه کيږم
ورځي نه بلي ته خوارېږم
په ځان پوهيږمه زيرېږم
خود به په سرو سترگو ژپيږم
چې مې جانان د خوري مينې منکر شونه

ورځ به په ما توره تياره شي
بس چي رنگينه دې شيبه شي
د پلار ارمان به دې پوره شي
بل يو هلک ته به کوزده شي
ماته به پريږدي په دلو دلو غـمونه

فضا خاموشه وه هر خوانه
بل څوک نه وي له تانه
بنايسته شيبه وه په ما گرانه
په خوب کې راغلي جانانه
شونډي دې راکړي ليونی دې کړم مینه

دا به د کوم جرم سزا وي
خوشحالي کمه به زما وي
دا به پاک الله رضا وي
اشنا نصیب کې به مې دا وي
چې چا له ځـم هغه ټکري راکوینه

په تا مېن یم نازنینې
د کاره ویستې یمه ستا مینې
په پلار دې گرانه پې حسینې
مدام مې څښې د زړګې وینې
کافري زړه کې دې هیڅ رحم نه راځینه

په زړه مې بل شي سره اوروڼه
چې مې رایاد شي تیر وختونه
تا به کول له ما سوالونه
د ماشومتوب ښکلې وختونه
په څر ماښام کې ستاسې کور ته به درتلمه

یم غورځیدلې له گړنګه
ده زنده کې زما بې خونده
زه پې ویستلي یم له ژونده
دغه د سري جوړي خاونده
راله بل کړي دي په زړه باندي اوروڼه

ډیرو سوچونو لیونی کړم
ستا ستمونو لیونی کړم
دې سختو زړونو لیونی کړم
یو مې درسونو لیونی کړم
بل ستا یادونه مې روزگار ته نه پرېږدینه

خپله پې وکړه زورور شو
په غریبي چې مې خبر شو
په دي له مانه مرور شو
اوس مې له مینې نه منکر شو
بی وفا څه شو ستا د دروغو قسمونه

له ما نه لري بس جدا شوي
ای وفا ولې بی وفا شوي
زما له مینې پې پروا شوي
خپلو لوظونو نه په شا شوي
زه لیونی دې په وعدو تیروتي ومه

ستا يو ديدن زما ارمان دي
زړه مې په تا پسي وړان دي
ظالمي دغه مې گزران دي
بغير له تا مې عمر گران دي
زه به دا گران —مر تر کومه تيرومه

عمر به دغسي خپل تير کړم
يو څه موده به دې ياد هير کړم
ځان به غمونو کې راگير کړم
يو کال به بل وطن کې تير کړم
چې ته واده شوي بيا به کلې ته درځمه

دا مو ترمنځ وړي کيسي دي
څومره بنايسته وړي شيبې دي
د محبت خوړي نغمې دي
راته لايادي هغه شيبې دي
چې په تنکۍ مينه يوبل نه شرميدونه

بی مینې وخت کله تیریري
د چا خیره مې نه هیریري
هرڅوک به ځان سره غبري
خوهغه رنگ مې ډیر خوښیري
چې د هغې د لوپتي په شانتې وینه

ماته د لري په خدا شه
مه کړه خفگان نور په رضا شه
بس ای! مروره راپخلا شه
جانانه زموږ کلي ته راشه
موسم بدل دی شېشم زیر گلونه دینه

راته راگوره بس خدا که
ودانه زما د زړه دنیا که
بس پرهرونه مې دنیا که
ظالمې شونډي او راته راکه
له میاشتو میاشتو سوال زارې درته کوومه

مينه کې دا به مې کوله
سترگو کې غلا به مې کوله
ډيره خندا به مې کوله
اول دعا به مې کوله
اوس مې زخمې زړگي خيري درته کوينه

بس لاس وهمه په کبين کې
جانانه زړه به راله شين کې
اخير به ما په ځان مين کې
خالونه کيږده په جبين کې
بيا رانکاره شه چې دي وکړم ديدنونه

بس په ما گراني زورورې
په مخه بڼه دې شه دلبرې
رب فيصله وکړه له برې
د بل په نوم شوي جادوگري
خوزه به پاتي ژوندون څنگه تيروومه

په اوجود خومره يې نری کړم
روغ وم خو سم يې لیونی کړم
په اور يې سوي سپیلنی کړم
غم دې په زړه باندي سوری کړم
قطره قطره ویني ترې ځې درد راکوبنه

ستا په هرڅه به خبریدمه
چې ستا به ولي هیریدمه
له بي وسی به دریدمه
ستاسو په کلې تیریدمه
ته مې رایاده شوي بڼه ډیر وژپدیمه

ازغې گلان به په ژړا شي
هم عاشقان به په ژړا شي
بیا رقیبان به په ژړا شي
ټول گاونډیان به په ژړا شي
که مې خبر له دریدلي کیسي شونه

گوره يو وخت به دې کار شم
له دي غمونو چې ورکار شم
که ستا د سپينې غاړې هار شم
د تورو سترگو نه دې جار شم
خواره خواره دې راکتل ميبڼ دې کرمه

نور مې له ښکلو نه زړه تور دی
راله سيزلی پې په اور دی
ښکلې ځوانۍ ته مې پيغور دی
د غمازانو ظلم زور دی
زما د سپينې خولگۍ يار رخصتوينه

چيري پوره نه شوي ارمانه
نيمگري ژوند کې سرگردانه
گرځم ديدن پسي دې گرانه
خير که زما نه شوي جانانه
زه به تر عمره انتظار درتـــه کوومه

مینه خو تا کره ما خونه کره
اخر چي لنډه دې په څه کره
زرگيه ته ورته خيره کره
خدای دې پداسي مرگي مړه کره
چي ځنکدن دې څلورنیمي میاشتي وینه

درپسي اچوم د زړه ویني
نظره مه شي نازنیني
سم لیونی کره ستا میني
د زړه مې نه وځي شیریني
که هر څو وکره د صبر تعویذونه

اه قدردان رانه جدا شو
ډیر لوي ارمان رانه جدا شو
د زرگي خان رانه جدا شو
کم زړه "ریحان" رانه جدا شو
اوس به ژوندون د لیونو په څیر کوومه

بس تصويران دي شكوومه
هره توته پي سوخوومه
جانانه نور دي هيرومه
درسره دا وعده كوومه
نور كه ژوندي وم په طرف به نه درخمه

په څه نا څه به پي رضا كرم
زه به پي ځان سره پخلا كرم
خپل زړه به صبر نور له تا كرم
دا اخيري مسره به دا كرم
جانانه خپل كار دي كوه خپل به كوومه

بله ډيوه د بل په نوم شوه
هغه وړه د بل په نوم شوه
خوره وړه د بل په نوم شوه
لاره هغه د بل په نوم شوه
چا چې زما زړه كې جوړ كړي وو محلونه

بی له تا ګرانه ګوزاره شوه
په زړه کې ویره راسره شوه
بس چې زما په ننداره شوه
کړه وړه ګوډ کې ښکاره شوه
د ظالم لور وه زه پې ګوډ په لاره کړمه

په هر لمانځه مې دا دعا ده
همیش دي اوسې تل اباد ده
دغه زما د زړه درزا ده
سپوږمۍ ته ګورم شي رایاده
په زړه ظالمې تا به څنګه هیروومه

لنډه کي

مخکي وړه وي، خومره ښايسته وي

چي چيرته وم، هلته به ته وي

په مينه پوهه او که نه وي

نری خندا دي په زړگي خوړلي ومه

بس چي ښايسته يې، په تول پوره يې

زه به دي څه کړم، که ته خوړه يې

گرانې په نوم مې ناسته نه يې

ځکه کووم درېسي سوي فريادوونه

يو تنه اې شي، بل جداې شي

په زړه غمونه، مې دلالي شي

ختمه مې ټوله خوشحالي شي

چي دي رايا د کړمه را کړي پيغورونه

کوې نازونه، راځې زخموڼه

د شپې زما ، نشته خوبونه

واپس دې واخله تصويرونه

چې ته مې نه شوي په تصوير دې څه کومه

خومره او تر شوم، په حال بدتر شوم

له خپل نصيبه ، او مرور شوم

ستا له کوژدې نه چې خبر شوم

په ځمکه بڼکته پريوتم بيهوشه شومه

پای

23/2/ 1398

ننگرهار پوهنتون

مرکزې ليله

تپيزي

ستاله كوژدي نه چي خبر شوم!

چالي

د نور درويشتمې شپې ته چي تر سهاره مي رونه تيره كړه!

ج: ريحان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library